

İzzet Efendi

– GürselCengiz · 03 Ekim 2010

O berbat kahvedeki
Tek şekerli çaya
Ve her sabah her akşam
Üzerine doğan
Güneşe Aya şükretti

Belki Yeşilçam afişleri gibi
Köşeli
Cafcaflı değildi hayatı
Kendisi gibi yalnız
Ve dokununca ağlayan
Duvarda asılı bir sazı
Bir de
Cebinde bir ömür saklayıp
Kimselere göstermediği
Bir yazı vardı

Rastı
Hüzzamı
Bir de Neriman' ı sevdi
İzzet efendi
O adı düşürmedi dilinden
Ağzında ölene dek gevdi

Cebindeki o meçhul yazı
Ne varsa onda
Ve içini dağlayan
Taş plaklara
Ağlayan
Şu eski gramofonda
Gizliydi

Çünkü sadece onlarla
Sizli bizliydi İzzet efendi
Biliyordu artık

O çizilmiş ve çatı katına atılmış
Eski bir taş plaktı

Yüzü temiz
Tıraşlı ama paktı
Ve düşündü sevdiğini
Bir sigara yaktı

Neriman' ın öldüğü tarihte
Yani ayın on beşinde
Aynı numaralı odada
Onun için en büyük yastı
O eski gramofon sustu
İzzet efendi kendini astı...

Gürsel CENGİZ